

Նար-Ռոս

Մարդ

Երբ առաջին անգամ արհամարհելով,
Քո սուրբ խորհուրդը ես չըլսեցի,
Եվ անգուսպ կրքերիս ստրուկ դառնալով,
Մշտապես արդեն ես մեղանշեցի.
Եվ այդ ժամանակ, երբ, խիստ նգովելով,
Զգեցիր ինձ այս աշխարհը անել,
Որը լի է անթիվ վիշտ ու հոգսերով,
Եվ ուր մարդ կարե արցունքից խեղդվել.
Այն ժամանակվանից մինչ ներկա րոպես
Ես կրում եմ այդ նգովքն անդադար
Եվ չունեմ իրավունք տրտնջալ բախտես,
Զի այդ իմ մեղաց պատիժն է արդար:
Եվ կըկրեմ միշտ այդ նգովքը վերաս,
Քանի որ մարդ եմ ես լի կրքերով.
Մինչև որ փրկարար իմ վերջին օրհաս
Կըզոցե հավերժ աշունքս քնով:

19 հունվ. 1886.